

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Res de Mecenats

Dies enrera vàrem llegir un article de l'Esclasons sobre el mecenisme.

No recordem ja el que l'Esclasons opinava sobre aquesta qüestió. Però si volem dir el que pensem nosaltres.

Nosaltres no tenim cap Mecenat. Tampoc no el desitgem. Gràcies.

No tirem per bufons, per lacais ni per criats. No ens agraden els amos, i menys disfressats de protectors.

Aspirem a cobrar un dia o altre el preu íntegre de la nostra suor intel·lectual. Per això lluitem. En això estem.

Entretant, que ningú—alt o baix, indus-

de cortesans d'ell, en agraïment de que es digni explotar-nos.

Posats a escollir entre l'empresari industrial o polític—, no es pensi que hem de fer. Però si l'elecció és forçosa, ens quedem amb l'editor.

L'editor paga mal, però paga. Que l'altre ho arrabassa tot, s'ho queda tot per ell, i encara pretén encens i passar per patriota i il·lustre patrici.

Es hora de parlar clar i fixar posicions.

Els treballadors intel·lectuals, a un costat. Els explotadors de la intel·ligència i els vividors de la política, a un altre.

La nòmina dels periòdics de partit l'ha cobert sovint l'Estat, la Diputació o el Municipi, i això no està bé.

Els patriotes d'aquesta terra carregaven al pressupost els serveis electorals. D'aquests pòlvors... Aquesta brutícia ha portat les altres.

Els nostres homenets d'Estat no han pagat mai a llurs secretaris i a llurs turiferaris, i és hora de comensar a cobrar a aquests senyors el bombo a tant la línia.

Els Mecenats no són desinteressats, i menys els Mecenats polítics. La política és una indústria, i ben productiva per cert en molts casos.

No hi ha cap escriptor que visqui com un diputat a Corts, encara que sigui republicà.

Amb llur mecenatge, els polítics no donen res. Necessiten silenci per llurs mali-

fetes o cops de "botafumeiro" per treure vots i compren el que els convé, com fa tothom.

Amb la martingala d'una fundació cultural, s'hipoteca la intel·ligència d'un país; hom la pot reduir a servitud.

Jo no vui portar lliureia. Jo vui ésser independent. Menjaré menys, però tindrè més orgull i em podrè permetre el luxe de parlar clar i català, de dir sempre el que vulgui.

Fora, doncs, protectors i Mecenats! Que ens remunerin el treball, i prou. El que es nodreixi de les nostres idees i de la nostra substància, que ens pagui. Es lo just i lo decent.

ANGEL SAMBLANCAT

El "record" de criminalitat

Els Estats Units, grans col·leccionistes de records, en tenen un que ningú no els envejarà: el record dels crims.

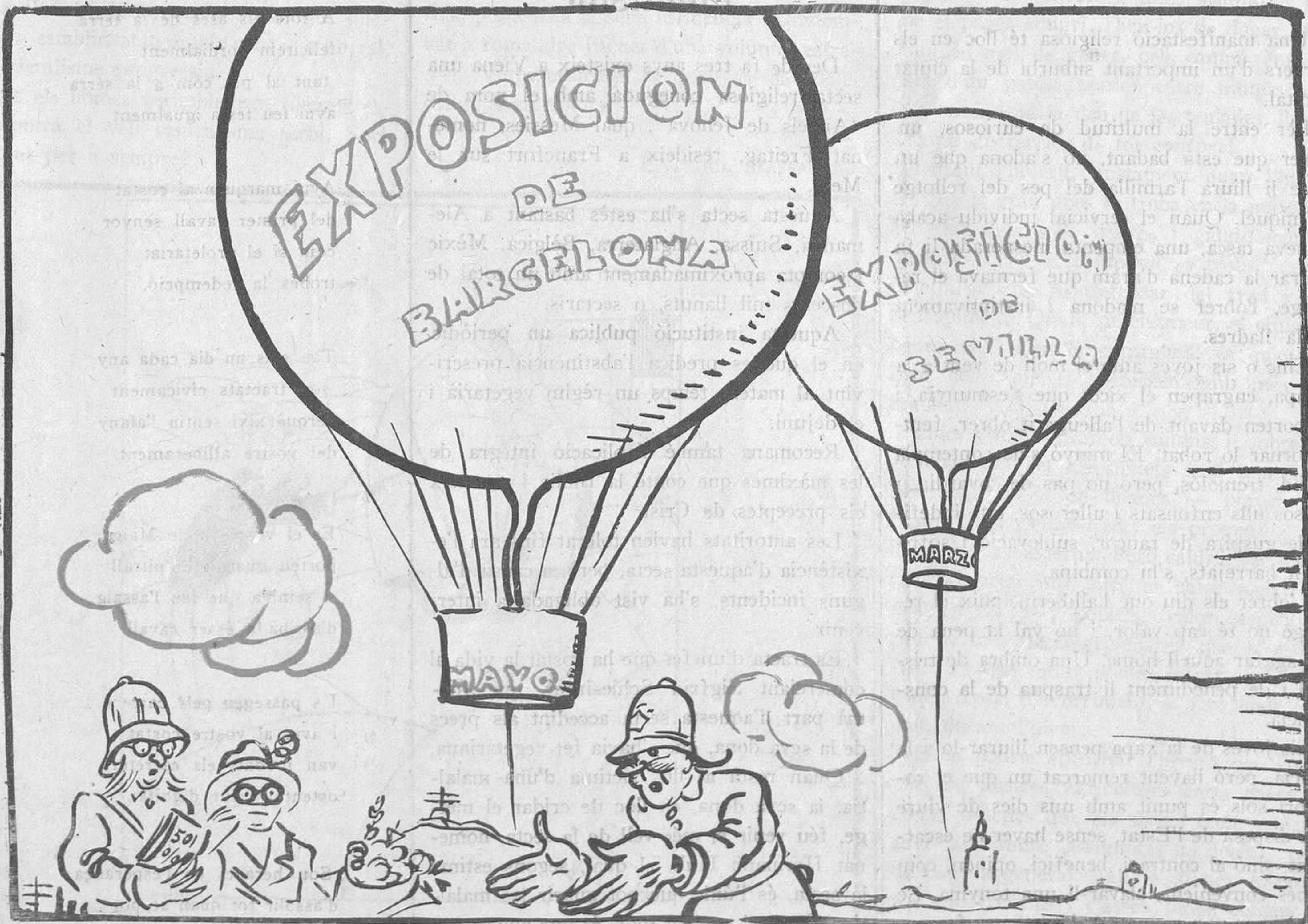
Les estadístiques ens mostren, en efecte, que si a Catalunya el tant per cent d'assassinats amb relació a la població és molt baix, als Estats Units, en canvi, és molt elevat: passa de 10 crims per cada 100.000 habitants.

I la ciutat que en aquest aspecte va davant de totes, és Memphis. Xicago ocupa el lloc 36. Nova-York va encara darrera Xicago. I així i tot, el tant per cent d'assassinats és més alt a Nova-York que a Barcelona.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

FORASTERS

—Han vingut en mala època, i no es divertiran gaire.
El millor que podrien fer és esperar-se fins al maig.

Efervescència a l'Índia

Les darreres notícies procedents de la terra sagrada dels bramans, acusen allà una alta temperatura social i política i una forta tensió entre les autoritats i el poble. No sabem perquè ens sembla que això de l'Índia acabarà com allò de Xina. A Bombai hi ha actualment una gran vaga a les filatures de cotó. Davant d'una fàbrica han arribat a les mans vaguistes i esquirois, i de la col·lisió han resultat vint-i-cinc obrers ferits, dos d'ells greument. La qüestió social al Ganges, cada dia presenta una cara més lletja. Fóra un consol que hi hagués tranquil·litat política; també, però, fa temps que això és un mite.

Ara mateix s'ha anunciat que torna a Calcuta la Comissió Simon. No se sap ni l'hora que arribarà, ni el port en què ha de desembarcar. La por als xiulets, a les protestes i a les manifestacions és tan gran, que els membres de la susdita Comissió volen passar poc menys que desapercebuts. No ho aconseguiran. Els nacionalistes ja han declarat el boicot a tots els productes anglesos, només llegint que l'ex-ministre Simon es dirigeix a llur país. Els estudiants s'han llançat al carrer portant banderes negres amb lletreros que diuen: "Som nosaltres els que hem de forjar el nostre destí, no pas Simon". Veus? En això tenen raó. Com la llibertat dels treballadors ha d'ésser obra dels treballadors mateixos, la llibertat de les nacions també l'han de conquerir els respectius pobles.

La festa dels ases

Cada any els ases fan festa,
no és un dia cada any,
és a dir: els ases de carga;
hi han ases que sempre en fan.

N'hi ha que fins van en auto
i porten levita o frac,
i alguns porten coloraines
i altres embolics estranys.

Hi han ases de tantes classes,
que ja ni es poden comptar,
i àdhuc ens han dit que encara
hi han ases clericals.

Aquest any, per Sant Antoni,
desitjàvem ser escolans
per a veure saltar els ases
amb l'aigua beneïta al cap.

Quina festa més xiroia!
i quins salts després faran!
Si en tinguessin consciència
del bé de Déu que els han dat!

Podran anar cada dia
un poquet més carregats,
suportaran la garrofa
i la tralla resignats.

La pols de les carreteres
ja no els perjudicarà,
i això és negoci per l'amo.
Estarà més bons tot l'any.

Nosaltres desitjaríem
que tots els ases plegats,
en arribar Sant Antoni,
fossin beneïts iguals.

Redeu, que ases que veuríem!
Ara no en veiem pas tants,
però a molts, si els mireu l'orella,
direu: "Ase!". Tant-se-val!

FLIC

Proses ciutadanes

Judici de l'Any nou.
Comencem una nova anyada! Quines alegries ens reserva el futur? Quines agrors? Com tots els mortals, les ignorem. Sabem, però, que l'any que tot just comença no ha d'ésser ni més ni menys que els passats. Variarà tan poc la nostra vida, que ja ens aventurarem a creure en la nul·litat de la dita: "Any nou, vida nova."

Tots, però, fidels a la tradició, forjarem les nostres il·lusions per l'any 1929. Somniarem en les coses irrealitzables i mirarem endavant l'albada que serà la nostra redemptora. Creurem abastar la felicitat amb

la mà, i com de costum se'ns escorrerà d'entre els dits. Voldrem veure'ns afalagats per la traïdora felicitat, i ella passarà per sobre les nostres testes...

I així l'any 1929—que surt de l'ou desitjat com una noia maca—, arribarà a la posta, sense un sol fet digne de lloança; sense una tasca digne d'esmentar; sense un parèntesi en la vida capriciosa del món; sense res, absolutament res, que es diferenciï dels seus antecessors.

Judici de l'any? Sí, un judici de faltes, però faltes greus. Què hi fa que hi hagi qui pronostiqui guerres, pestes i terratrèmols, quan a casa no hi ha una setmanada que ens privi de la misèria?

Demanem a l'any que comença feina i salut. El treball dignifica l'home; un mos de pa ens apartarà del flagell de la tuberculosi...

J. T. R.

QUADRET

Una manifestació religiosa té lloc en els carrers d'un important suburbi de la ciutat comtal.

Per entre la multitud de curiosos, un obrer que està badant, no s'adona que un jove li lliura l'armilla del pes del rellotge de níquel. Quan el servicial individu acaba la seva tasca, una empenta inesperada li fa estirar la cadena d'aram que fermava el rellotge, l'obrer se n'adona i instintivament crida lladres.

Cinc o sis joves amb el molí de vent a la solapa, engrapen el xicot que s'esmunyia, i el porten davant de l'alleguerit obrer, fent-li tornar lo robat. El minyó s'ho contempla pàl·lid, tremolós, però no pas de covardia, i en sos ulls enfonsats i ullerosos, una indefinible guspira de rancor, sublevació i sofriment barrejats, s'hi combina.

L'obrer els diu que l'alliberin, puix el rellotge no té cap valor, i no val la pena de fer agafar aquell home. Una ombra de tristesa i de penediment li traspua de la consciència.

Els joves de la xapa pensen lliurar-lo a la policia, però havent remarcat un que el robatori sols és punit amb uns dies de viure a la despesa de l'Estat, sense haver-ne escarment, sinó al contrari, benefici, opinen, com a més convenient, clavar-li una tonyina. Se l'emmenen cap a una escaleta, sense fer cas del perjudicat, que demana l'alliberament del culpable.

Amb pocs cops n'ha tingut prou; estava

tan flac! Els joves surten rumbejant amb aires de perdonavides. Han castigat un malfactor.

Prenen respectivament llurs torxer, i s'incorporen a la manifestació, cantant un salm ensopi.

L'obrer s'encamina cap a casa, avergonyit, martellejat pel penediment.

Els minyons de l'ensenyia contenen el fet a llur superior. Aquest mèrit els fa guanyar un càrrec distintiu en les respectives congregacions.

En havent sopat, el pare de l'obrer llegeix sants preceptes a sos fills i néts.

L'obrer està consirós i apenat.

A casa dels joves de la manifestació es fa festassa en virtut d'aquesta i de la proesa de llurs fills.

Una meuca, en pujar al pis, troba el cos del lladre. El puja com pot a dalt, li cura els cops i li dona aliment. Estava defallit. Quan aquest se'n va, li besa la mà amb agraïment profund, que la sorprèn i confon.

Hom podria assegurar que aquesta demostració és molt més valuosa que molts cops al pit que aquells nois es donen a missa de dotze.

Quarts d'onze. Els joves de l'ensenyia, en acabar la festa familiar, van a passejar. No porten la divisa. En un burdell, fan tractes amb la bagassa que, sense saber-ho, ha estat personatge de l'escena de la tarda.

En el prostíbul, la dona-utensili ha complert el manament de Déu: "Et guanyaràs el pa amb el suor del teu front".

En anar a dormir, els xicots resen i encomanen llur ànima a Déu.

L'infeliç que ha estat estomacat pels seus consemblants, intenta maleir-los... però s'adorm.

Malgrat la nit sia pel descans, la dona de tothom retira a la matinada, lassa de la vetlla de treball. Ha saciat la luxúria de molts homes de bé. Ve del treball.

ENRIC BETI MORENO

La bestiesa i el fanatisme

Des de fa tres anys existeix a Viena una secta religiosa coneguda amb el nom de "Angels de Jehovà", qual Messies, nomenat Freitag, resideix a Francfort sur le Mein.

Aquesta secta s'ha estès bastant a Alemanya, Suïssa, Anglaterra, Bèlgica, Mèxic i compta aproximadament amb un total de doscents mil llanuts, o sectaris.

Aquesta institució publica un periòdic en el que es predica l'abstinència prescrivint al mateix temps un règim vegetarià i el dejuni.

Recomana també l'aplicació íntegra de les màximes que conté la Bíblia i reconeix els preceptes de Crist.

Les autoritats havien tolerat fins ara l'existència d'aquesta secta, però, a causa d'alguns incidents, s'ha vist obligada a intervenir.

Es tracta d'un fet que ha costat la vida al comerciant Sigfrid Schlesinger, que formà part d'aquesta secta accedint als precés de la seva dona, que s'havia fet vegetariana.

Quan restà al llit, víctima d'una malaltia, la seva dona, en lloc de cridar el metge, féu venir el més vell de la secta, nomenat Hermann Hull, el qual, segons estima la secta, és l'únic que pot guarir les malalties. Quan el pacient mor, és que aquest era el seu destí.

El fet és que Hermann Hull ha ordenat uns massatges al malalt, a la regió del cor,

però tan enèrgics, que el pobre home no ha pogut resistir-los i ha mort.

La dona, a les preguntes de la policia, ha contestat que estava molt satisfeta de la desaparició del seu marit, perquè això demostra que ha estat objecte d'un do diví.

Quanta bestiesa queda encara al món!

Tarragona

Tots els bons tarragonins podem sentir-nos orgullosos de tenir en aquesta ciutat, una veritable joia d'art, un monument representant els màrtirs, obra de l'immortal Júlio Antonio.

Però de què ens serveix aquest orgull de posseir-lo, si no podem mostra-ho als forasters, i gairebé als de casa.

Per què en lloc de tenir-ho en la porta gran de l'Ajuntament, no podrien posar-ho en un passeig públic o en un altre lloc més vistós, per poder-ho mostrar a tothom, i sentir-nos joiosos del que és nostre, i perpetuar per sempre la memòria d'En Júlio Antonio.

Es què pel sol fet d'haver-hi unes estàtues nues, han de prohibir-ho. O és que aquesta gent que d'això en diuen Pudor, no ho permeten per por d'exaltar la moral pública.

No és una gran vergonya que una ciutat com Tarragona, no pugui mostrar lliurement, aquest monument obra d'en Julio Antonio!

Els Tres Tombs

Sant Antoni gloriós
festa del tres tombs. Els ases
avui fan festa major.
N'hi ha per totes les cases.

A tots els ases de la terra
felicitem cordialment
tant al pla com a la serra
avui feu festa igualment.

Avui marquen al costat
del primer cavall senyor
com si el proletariat
trobés la redempció.

Tan sols un dia cada any
sou tractats cívicament
perquè així senti l'afany
del vostre alliberament.

Es el vostre u de Maig,
porteu guarnit el pitrall
i sembla que feu l'assaig
d'arribà a ésser cavall.

Us passegeu pels carrers
i avui al vostre costat
van mudats els carreters
ostentant llur dignitat.

Sou herauts de l'esperança
d'assolir tot quan se pot
i heu portat en Sancho Panza
i l'immortal Don Quixot.

FRANCESC MOLTO

Correu de l'estranger

LES REFORMES CULTURALS DE TURQUIA

Una de les reformes més transcendents de Mustafà Kemal és la supressió dels caràcters aràbics i l'adopció dels caràcters llatins. El president de la nova república turca tracta d'introduir definitivament la ciència i la civilització occidentals en un país fins ara sotmès a la llei corànica i als usos asiàtics.

De totes pasades, aquesta europeïtzació no s'esdevé sense incidents. En primer lloc, costa molt cara. Cal renovar tot el material de les imprentes, tots els llibres d'ensenyament, totes les biblioteques públiques. Aquestes despeses resulten molt oneroses per als individus, per a les collectivitats, per als municipis.

Tanmateix, el que indigna, sobretot, als vells turcs, és el caràcter moral de la reforma. La fe islàmica es resisteix a l'empenta reformista de Mustafà Kemal. Totes les resistències, però, per fortes que siguin, seran vençudes pels procediments autocràtics i expeditius que caracteritzen la conducta del primer magistrat turc.

L'ESDEVENIDOR DE IUGOSLAVIA

La crisi endèmica que mina el poble Iugoslau continua. Es la crisi pròpia de tots aquells pobles el desenvolupament dels quals és contrastat per dissensions internes. Ve a ésser allò que per als infants és el raquitisme i l'escròfula.

La culpa de l'estat actual de Iugoslàvia és dels xauninistes serbis, que voldrien que el regne Iugoslau no fos més que una gran Sèrbia dominant sobre els altres pobles reconquistats a l'Àustria l'endemà de la guerra. No comprenen o no volen comprendre que si Àustria va enfonsar-se, és precisament perquè no va saber unir a Viena, mitjançant un federalisme intel·ligent, tots els pobles de raça i de llengua diverses que componien l'imperi. No comprenen que no poden unificar allò que la història i la cultura ha diferenciat. La seva intransigència ha paralytitzat tota la vida de la nació i ha suscitat resistències acarnissades.

Ara, després del cop d'estat del rei Alexandre, la sola solució d'aquest greu problema fóra comprometre's, sense més dilacions, a establir, amb ample consens liberal, un federalisme progressiu.

Tots els homes veritablement liberals estan contra el vell centralisme serbi. Serà derrotat per a sempre?

Un gest de les altures

Ja tenim una altra intervenció miraculosa en els afers d'aquest món esquitit i transitori que tan indignament hem vingut a ocupar. La Providència — aquestes paraules amb majúscula es troben allà on veiem la notícia — segons sembla amb motiu de la passada festivitat del Diví Nadó, ha fet sentir la seva munífica influència a favor dels damnificats de les Gabarres als quals un foc, que pel que es veu devia ésser infernal, va devastar les seves llars.

El cas és senzill i fàcil d'explicar. Un centre catòlic — noti's aquest detall — va enviar una participació de la rifa de Nadal per valor de cinc pessetes a la subscripció oberta a favor dels dits perjudicats per l'incendi del Montnegre. En vista d'això, la Divina Providència, en un gest de franca generositat ve i premia el bitllet del Centre catòlic amb la segona, i ja tens els dissortats afavorits amb vint-i-cinc mil "peles". Encara voleu més? No és posar-se ben bé a la ra? Jasé que hi ha mofetes d'aquests que en tot troben pèls que diuen que amb això la Providència no fa més que esmenar la plana a Déu, la qual cosa no està bé, puix si ell ho havia fet sap bé prou el perquè, i si fou el dimoni l'autor de l'hecatombe, llavors, era l'ocasió de picar-li els dits. A més, diuen que això és plagiar En Robres qui volent construir un hospital primerament va fer els pobres. Però ja hem dit que tot això són maledicències dels malpensats.

La suggestió d'aquesta Divina intervenció, expressada amb l'apropiat vocabulari, la recollim d'un periòdic que es sol dir liberal i sota signatura i hom no sap verament com prendre's semblants informacions, puix en el cas d'ésser sincers admira la manera com en caure sobre un cervell la influència religiosa se n'apodera incapacitant-lo per a tot lliure discerniment. Sembla que una nit tenebrosa l'embolcalla o que una boira espessa li difuma els horitzons del criteri i del qual no en sortiran ja més que infantils incongruències. Fa pensar en el cas d'una funesta suggestió hipnòtica del poder de la qual ja no es podrà deslliurar l'infeliç posat sota la seva influència i condemnat a romandre juguèt d'una voluntat estranya. Vertaderament fa pena la davallada d'alguns escriptors.

L. PUJOL MASSAGUER

L'escola feixista

L'escola ha d'ésser també feixista: això li sembla al "Duce" com una condició essencial de la seva omnipotència i com una garantia de l'esdevenidor.

Després d'haver suprimit el règim de lliure discussió parlamentària, el Dictador pretén regentar totes les intelligències i adaptar-les totalment als seus mètodes. Segons el seu programa, la lluita contra la democràcia ha de començar des de l'escola. Cal convenir que no hi ha un país més ben governat, més venturós, més brillant que aquell que té un amo de la pasta del senyor Mussolini!

Les lletres, les arts, les ciències no tindrien cap objecte si no contribuïssin a la glòria de la Itàlia feixista. Per consegüent, els savis, els pintors, els escriptors, no tenen res més a fer que lloar el règim imperant, fora de la qual cosa, els serà interdit de publicar o produir obres independents.

Amb més motiu, la tasca dels professors ha estat absolutament assenyada. Si no s'adhereixen plenament a les doctrines mussolinistes i si no les propaguen amb tota l'ànima, hauran de desaparèixer! No podran viure més que els pedagogs que s'inclinin davant els preceptes del "Duce", i així esdevindran els col·laboradors més serils de la seva acció moral.

El flagell dels camps

Hom no coneix verament un país, fins després d'haver-hi passat un hivern, quan és un país fred, o un estiu, quan és un país càlid.

Agafeu, per exemple, un ciutadà de Barcelona, el mateix que tal volta fins aprofita les vacances de l'estiu per a recórrer les comarques més fresques, i traslladem-lo al cor de l'hivern, a una contrada pirenenca. Veurem com, sigui quin sigui el seu amor per la naturalesa, pel paisatge, no li restarà molt de temps.

Hi ha gent que del camp no ha vist més que les flors de la primavera o les postes de sol de la tardor, i, així, s'admiren de què el pages emigri. Dieu-los de donar una volta, al mes de gener, pels camins enfangats d'un poblet perdut entre muntanyes, de dormir sota la neu de les teulades, lluny de tota distracció, de tot confort!

Durant l'hivern, justament quan l'habitant de la gran urbs es troba en la màxima activitat dels seus deures i gaudis ciutadans, és quan el camperol es troba isolat, inactiu, i s'ha de defensar del fred i de l'ensopiment. Quan, precisament, el ciutadà pensa menys en la naturalesa, és quan la gent del camp la sofreixen amb més de crueltat.

Caldria multiplicar els camins, i, sobretot — com han fet els soviets amb una perseverança digna de lloança — portar als camps l'electricitat i tots els progressos de la indústria moderna. Però caldria fer més: caldria portar una mica de calor social als nostres pobles i poblets, calor espiritual aquest, més necessari encara que el valor físic. Perquè molts pobles moren, més que d'altra cosa, d'avoriment, i, això, més que mai, durant l'hivern.

Hom podria aprofitar l'hivern per a donar als nostres agricultors certs ensenyaments pràctics que els serien molt profitosos, tant sobre assumptes agrícoles, com de cultura general. Caldria, doncs, organitzar conferències i classes fixes, cercant al mateix temps, de desenrotllar una mica més la vida de societat, que prou falta fa. Així, la seva existència esdevindria més amable, més culta, més humana. Es una idea que brindem als nostres educadors.

La febre del joc als Estats Units

Dies passats, un telegrama de Nova York indicava que 150.000 americans havien esdevingut milionaris gràcies a l'especulació. Es que, en realitat, els Estats Units es troben, a hores d'ara, en una veritable febre especulativa. L'any 1928 haurà estat, en efecte, pels Estats Units, no tan sols un any de febre electoral, sinó també de febre especulativa.

Dins les ciutats més allunyades dels negocis, fins l'austera Bòston, capital intel·lectual de la república, segueix aquesta follia nacional. Llegiu aquesta animada descripció pintoresca treta del "Boston Post":

"Hom no sent a parlar més que de valors i de guanys. La gent no parla del temps, ni de teatres, ni de temes científics, ans solament de la Borsa, de xifres. Tot-hom especula: els petits comerciants més encara que els grans. Les dones mateixes es desenten de la moda per no ocupar-se més que de finances. Una mena de frenesí envaeix totes les cases, tots els carrers, totes les ciutats."

Això diu molt en favor de l'espiritualitat nordamericana, de la seva decantada civilització.

Dies enera un diari francès donava la nova que al Parlament havien hagut de refusar, per no cabre-hi, més de 600 entrades.

I encara es parlarà de desafecte dels pobles pel règim parlamentari.

***

Un químic nordamericà ha descobert un nou gas asfixiant. Basta respirar-lo un sol moment, per caure mort a l'acte. Un exercit sencer pot ésser atuit per mitjà d'aquest gas amb la mateixa facilitat amb què, d'un buf, s'apaga una candela.

Què esperem per a declarar culpables de lesa humanitat els savis que es dediquen a fer aquestes perniciosos descobertes?

***

Però, encara, de gas se n'ha descobert un que, en certa manera, és pitjor que cap. La troballa és deguda també als americans. Aquest gas és lacrimatori i té la deliciosa propietat de tornar irremissiblement cecs les persones i animals que en sofreixen els efectes.

Deliciós!

***

Es diu que s'apujarà el preu del tabac. Tant debò farien si l'augmentessin, fins que no en puguéssim comprar!

Potser aniríem millor.

***

Es diu que el Papa rebrà una indemnització de mil milions de liras pel territori perdut en 1870.

Quants mals podrien remeiar aquests milions, inclús entre el clero mateix!

Hi han molts capellans de poble, que a penes poden menjar.

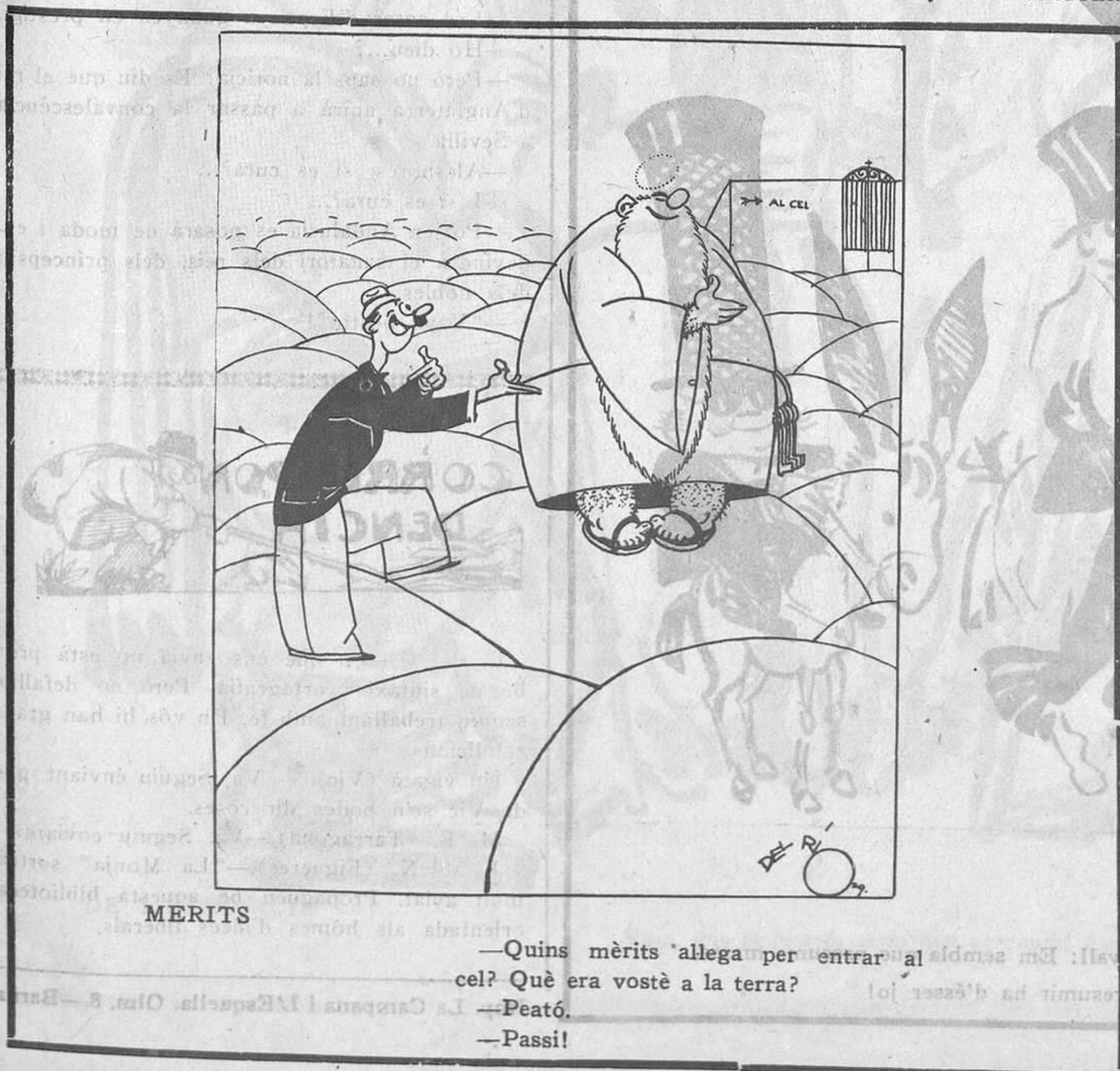
***

Sembla que a Catalunya toca la major part de la concessió de subsidi a famílies nombroses.

Després diran que no fem res.

***

Es croates sembla que no estan gens contents de la dictadura resentiment implantada. Sembla mentida!

—Quins mèrits allega per entrar al cel? Què era vostè a la terra?
—Peató.
—Passi!

LA TRISTA ACTUALITAT

—Que me'n diu de les erupcions de l'Etna i del Vesubi?
—Què vol que n'hi digui? Que en tinc el cap ple!

S'ha fundat una cooperativa de consumidors de "forrajés".
Home, creiem que serà de compradors, però no de consumidors.
Del contrari...

Es veu que a Barcelona la vida del ciutadà sempre ha d'estar en perill. Vegeu, si no, l'acera de l'antic Caçadors, a la plaça de Catalunya.

Plena de vigues, maons i desferres, és una delícia: una delícia per a trencar-s'hi el cap.

Per una col·lecció de lletres de Franklin s'han pagat 1,017.000 francs.

No valdria més que aquests diners s'haguessin repartit als pobres?

A "La Publicitat" hi escriu Josep Carner. A "La Veu de Catalunya", Josep Pla.

Sí, vaja: el món al revés.

Llegim a la premsa: "Nova York, 14. — A conseqüència de la grip han mort als Estats Units, durant les últimes set setmanes, 26.000 persones. L'estadística és oficial".

I pensem! Conseqüències de la llei seca! Contra la grip no hi ha res com el whisky.

Els trens que van i vénen de Manresa segueixen sense calefacció.

Aquesta funesta companyia del Nord, quina manera de pendre el pel a la gent!

Diumenge passat, a les deu del vespre, donà, a la Societat de Treballadors Agrícoles de

RESOLUCIO FERMA

—Ni que em matin, no torno a jugar fins l'any que ve.

Vilarrodona (Tarragona), una conferència el nostre company Angel Samblancat.

Davant d'una concurrència enorme, que omplena la Casa pairal dels treballadors de Vilarrodona, parlà en Samblancat una hora sobre "L'home i la terra".

La presentació de l'orador la féu eloqüentment el company Josep Vives, i a la presidència s'assegüeren les autoritats locals al costat de la Junta de l'entitat organitzadora de la conferència.

Assistiren a l'acte comissions i representacions de la Cooperativa de Pont d'Armentera, dels Sindicats Agrícoles d'Aiguamúdia i Santes Creus, del Centre Republicà de Brafim, de la Societat Agrícola i el Casino Republicà de Valls i del Centre Republicà de Cabra del Camp.

El conferenciant, que fou aplaudidíssim i felicitadíssim en acabar el seu parlament, va ésser acompanyat al dia següent pels amics de Vilarrodona a visitar el monestri de Santes Creus.

A Bombai l'altre dia es va casar un príncep indi fill del maraja de Baroda.

Va ésser un dels casaments més fantàstics que s'ha vist.

Després de la cerimònia, van entregar mig milió de pessetes als pobres.

Això està bé!

No tot han d'ésser fantasies com en les novel·les d'En Folch i Torres.

L'altre dia un home denuncià a un amic que li havia deixat un simi, i en reclamar-li, va resultar que se l'havia venut.

Total: una monada.

"La Publi" ha estat multada amb 500 pessetes.

Lamentem l'ensopegada!

El Vescomte Ennismore ha heretat una gran fortuna del seu pare i ha fundat una societat benèfica.

Ell, sols cobrarà 3 lliures esterlines, i quan es casi, en cobrarà 4.

Això són rics democràtics. La llàstima és que no tingui més imitadors.

—Les coses d'Espanya guanyen en prestigi.

—Ho diu...?

—Però no saps la notícia? Es diu que el rei d'Anglaterra anirà a passar la convalescència a Sevilla.

—Aleshores, si es cura?...

—I si es cura?...

—Potser Andalusia es posarà de moda i esdevindrà el sanatori dels reis, dels prínceps i dels nobles.

—"Vaya postin"!

ELS TRES TOMBS

El cotxer al cavall: Em sembla que presumis massa, i el que ha de presumir ha d'ésser jo!

C. del C.—Ço que ens envia no està prou bé de sintaxi i ortografia. Però no defalliu, seguiu treballant amb fe. En vós hi han grans condicions.

Un vigatà (Vic).—Va, Seguiu enviant, que de Vic se'n poden dir coses.

M. B. (Tarragona).—Va, Seguiu enviant.

J. M. N. (Figueres).—"La Monja" sortirà molt aviat. Propagueu bé aquesta biblioteca, orientada als homes d'idees liberals.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.